

forslaget indføres visse mere detaljerede Bestemmelser for Regulativernes Affattelse. Det er nemlig blevet oplyst for Udvalget, at de Regler, der hidtil ere blevne fulgte i de forskjellige Amt, have været mere afvigende fra hinanden, end der kan anses for ønskeligt eller billigt. Eksempelvis skal anføres, at mens man i et Amt paaligner samtlige Hartkornsejere, der have mellem 1 og 12 Tdr. Hartkorn, at skulle svare lige meget Snekastningsarbejde pr. Td. Hartkorn, paaligner man i et andet Amt 7 $\frac{3}{4}$ Td. Hartkorn kun $\frac{1}{4}$ mere Snekastningsarbejde, end man paaligner 2 Tdr. Hartkorn.

Mindretallet (M. Andersen og Brockenhuus-Schack) kan ikke slutte sig til Flertallets Endringsforslag under Nr. 9, hvorefter der alt i selve Loven vil være at optage en bestemt og ufravigelig Skala, der bliver at følge ved Fordelingen af Snekastningsarbejder efter Hartkorn og Assurance-sum. Udvalget har gjort sig bekendt med Snekastningsregulativer fra flere Amt og har deraf set, at der hidtil ved Fordelingen af Snekastningsdage efter Hartkorn- og Assurance-sum har været forholdt paa meget afvigende Maade i Amtene. Dette har sin naturlige Grund deri, at Forholdene i Landsdelene og Amtene ere aldeles forskellige, ligesom Hartkornsansættelsen er forskellig, og Mindretallet anser det derfor for betænkeligt at fastsætte en ensartet Regel for hele Landet. En saadan Ordning vilde formentlig opvække Misforståelse i mange Distrikter, og Mindretallet skønner ikke rettere, end at det vil være praktisk lige saa stemmende med den kommunale Selvstændighed at holde fast ved Landstingets Affattelse af § 5, hvorefter Fordelingen skal fastsættes efter Regler, der nærmere bestemmes i et af Amtsrådene efter Forhandling med Sognerådene affattet Regulativ.

Til § 6.

Da det lige saa vel kan tænkes, at der kan blive Grund til at foretage en Fordeling mellem to Kommuner af Snekastnings-

pligten efter Bedrift og Folkehold, som efter Assurance-sum, foreslaas en saadan Fordeling foretagen efter samme Regler, som Fordeling efter Assurance-sum.

Til § 7.

Udvalget kan billige, at Skovstyldshartkorn foreslaas medtaget ved Fordelingen af Snekastningsbyrden. Da Skovstyldshartkorn imidlertid ikke i nogen Henseende er overbebyrdet, kan man derimod ikke billige, at det kun skal regnes halvt mod Ager og Engs Hartkorn; man foreslaar det regnet lige dermed. Heller ikke finder man tilstrækkelig Grund til at indrømme Skovejere større Ret til at unddrage sig fra at yde deres Snekastningspligt in natura, end der i Lovforslaget indrømmes andre Snekastningspligtige.

Til § 8.

Husmænd uden Jord og Snderster ere som bekendt nu forpligtede til at yde 3 Gangdage aarlig til Kommunen; men disse Gangdage falde efter Landkommunalloven af 6te Juli 1867 § 17 a helt bort, naar Sogneraadet bestemmer, at det Pligtarbejde af Rjørfler, Spand- og Gangdage, der ydes som Kommunalbidrag, skal affaases, og endvidere er det bestemt i Bejloven af 21de Juni 1867 § 9, at den ene af de 3 Gangdage bortfalder, naar Bejarbejder i Kommunen bortliciteres. — Som det foreliggende Lovforslags § 8 er affattet, er der Mulighed for, at Husmænd og Snderster i Vintre, hvor der falder megen Sne, ville blive uheldigere stillede, end de ere nu, og de ville blive affaarne fra at nyde godt af den Fritagelse for eller Medsættelse af Gangdagsforpligtelsen, som nu under visse Omstændigheder tilkommer dem efter de to nævnte Love af 1867. Det er derfor formentlig billigt, at der fastsættes en Grænse for det Antal Dage, der aarlig kan afkræves jordløse Husmænd og Snderster, og det saa meget mere, som man nu tilfigter at gøre Snekastningsarbejdet til væsentlig at være en reel Byrde. Udvalget formener, at naar samtlige Forhold tages i Betragtning, bør jordløse Husmænd og Snderster kun kunne afkræves